

NOTAT

Uddybende bemærkninger til KL's hørings-svar til udkast til ny affaldsbekendtgørelse

Som det ses, er vores bemærkninger ret så omfattende. På den baggrund anbefaler vi, at Miljøstyrelsen udarbejder en vejledning til bekendtgørelsen, med oversigt over hvilke forpligtelser de enkelte aktører har. Vejledningen skal udgives som hjælp til kommuner, affaldsselskaber og -producenter mfl. i den daglige administration af regler om affaldshåndtering. Den bør indeholde en kommenteret gennemgang af den nye affaldsbekendtgørelse og en redegørelse for forholdet mellem bekendtgørelsen og andre bestemmelser om affald samt en mere vejledende del, der mere detaljeret gennemgår visse bestemmelsers anvendelse i praksis, og som indeholder Miljøstyrelsens anbefalinger på følgende områder: Brugerundersøgelser, gebyrregler, klassificering og tilsyn samt de nye systemer om regulativer og affaldsdata. KL og kommunerne bidrager gerne hertil.

KL skal under alle omstændigheder tage det forbehold for eventuelle praktiske virkninger som følge af den nye bekendtgørelse. Der tænkes her især på den endnu meget usikre virkning af bekendtgørelsen i forhold til de kommunale genanvendelses anlæg, som kommunerne har bundet store anlægsinvesteringer i.

Ligeledes skal KL tage et generelt forbehold for de eventuelle praktiske virkninger af bekendtgørelsen i forhold til udvidet tilsyn samt håndtering og finansiering af herreløst affald.

Den 6. november 2009

Jnr 10.06.24 K04
Sagsid 000210122

Ref ACH
ach@kl.dk
Dir 3370

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/30

Der er flere steder fejl i bilagshenvisningerne - det bør rettes op. Generelt er der flere steder uoverensstemmelser mellem følgebrevet og Affaldsbekendtgørelsen, hvilket gør tolkningen af bekendtgørelsen uklar.

I bilagene skal der generelt henvises til § i den nye bekendtgørelse - henvisningerne er ofte til den gamle.

Kapitel 2 Definitioner

Det fremgår af høringsbrevet, at flere af de nye definitioner i kapitel 2 stammer fra det nye affaldsrammedirektiv. Vi bakker op om at den danske affaldsterminologi, også i bekendtgørelsen, bringes i overensstemmelse med Fællesskabsretten. Vi foreslår det bør gøres mere konsekvent fx i forhold til artikel 3 i direktivet. Vi anbefaler generelt, at der kun bruges begreber, der er defineret. En alfabetisering vil også forbedre kapitel 2.

Særligt begreberne som husholdningsaffald, erhvervsaffald, dagrenovation, kildesortering er uklare. Vi foreslår en præcisering, set ud fra, at kommunerne i vidt omfang, skal regulere efter de nye bestemmelser.

3) Affaldsindehaver – begrebet anvendes ikke i bekendtgørelsen?

5) Husholdningsaffald: ikke sorterede affaldsfraktioner, hvad er det? Der er behov for en forklaring på hvad det er. Bygge- og anlægsaffald mangler i definitionen.

7) Affaldstype: Er der ikke, jf. direktivet, tale om affaldsart?

10) Behandling: forberedelse forud for contra 19) forbehandling – hvad er sondringen?

12) Forkert henvisning til bilag 1. Det må være bilag 6A, der henvises til.

13) Dagrenovation: Det er ikke en klar og tydelig definition, der bl.a. kan læses som om første "som" alene henviser til øvrigt affald og ikke oprensningen af materialer. Hvad er "øvrigt affald"? Er det forbrændingseget affald eller restaffald. Måske kunne der stå, at det er affald fra husholdninger, der ikke er omfattet af andre ordninger. Jf. også §25.

17) Farligt affald: Bilag 2 må være bilag 3 og bilag 3 må være bilag 4, der skal henvises til.

21) Skarpere sondring mellem forhandler og mæglere? Er der et økonomisk forhold til forskel?

22) Sidste sætning bør frigøres fra sætningen om organisk affald, så definitionen bliver mere klar.

24) Håndtering: Sætningen med ”efterbehandling” af deponeringsanlæg er uforståelig.

25) Indsamling – hvorfor omfatter indsamling indledende sortering og indledende oplagring. Vil det sige, at en transportør ikke længere laver indsamling?

27) Kildesortering: Definitionen er uklar. Traditionelt har kommunerne opfattet kildesortering som sortering af affald i særskilte fraktioner. Det er ulogisk at der åbnes op for at dette nu kan omfatte sammenblanding af forskellige genanvendelige fraktioner. Dermed ikke sagt, at det ikke skal være muligt, men det bør selvstændigt anføres, hvilke fraktioner der kan håndteres sammen. Hvis forskellige fraktioner blandes sammen, må det være en forudsætning, at der ikke sker en forringelse af genanvendelsesmulighederne. Det bør henføres til, hvilke konkrete regler der tænkes på inklusiv bilag. Hvordan med byggeaffald, det er ikke nævnt i bekendtgørelsen (håndhæves det efter særlige regler? Og beskriver de særlige regler så også brug af genbrugspladser, aflevering af farligt byggeaffald, m.m.)

32) Virksomhed m.v.: P-nr. skal fremgå af definitionen, da det er afgørende for den kommunale gebyropkrævning. Der skabes unødigt tvivl om, at der kan opkræves gebyr hos fx samtlige nettobutikker i Danmark og ikke kun hos hovedkontoret for Dansk Supermarked A/S.

Ikke-kildesorteret genanvendeligt affald: Er et nyt begreb der benyttes i bekendtgørelsen, men det er ikke defineret?

Følgende begreber er ikke defineret, men det bør der være: Affaldsindsamler (indsamlervirksomhed), affaldstransportør, genanvendelsesanlæg, sorteringsanlæg, erklæring, kvittering, tro- og love erklæring. Det vil lette forståelsen i senere kapitler.

Kapitel 3 Klassificering, klassificering af skibe og affaldshierarki

Klassificering

Disse bestemmelser finder vi uklare og problematiske, da de bliver svære at administrere. Det er helt nødvendigt med klare retningslinjer for særligt affaldsfasens ophør, da der ellers vil komme en uens praksis.

Vi finder der er et behov for, at ansvarsfordelingen klargøres, herunder hvilke opgaver staten og EU fremover er ansvarlige for at løse. Der er også behov for, at kommunerne får den nødvendige vejledning som understøt-

ning for opgaven med klassificering. Dette omfatter endvidere forventningsafstemning om niveauet for opgaveløsningen, der endnu ikke er afklaret.

Det er uklart, hvornår noget skal klassificeres som genanvendeligt, hvis kun dele af affaldet er genanvendeligt. Dels er der stor risiko for, at kommunerne vil klassificere affaldet meget forskelligt, dels lægger stk. 3 op til, at affaldet er ude af hænderne på kommunerne, hvis bare en virksomhed kan godtgøre, at det kan genanvendes. Også selvom slutresultatet på genanvendelsesplanlægningen måske er, at kun dele af affaldet reelt genanvendes og andre dele sendes til forbrænding i en pærevælling med andet affald. Det kan blive svært for kommunerne via tilsyn at påvise, at det affald der frasorteres til forbrænding ikke stammer fra affald, der burde have været klassificeret som ikke-genanvendeligt.

KL ønsker mere specifikt afklaret hvad det er, kommunerne skal håndhæve/klassificere efter:

- Hvornår skal affaldet klassificeres som genanvendeligt?
- Hvad er genanvendeligt erhvervsaffald? Er det alt det affald, der kan genanvendes af et af de genanvendelsesanlæg, der er registreret jf. kap. 17? Eller skal der udarbejdes en fraktionsliste over genanvendeligt affald? Eller både og?
- Sammenblandet genanvendeligt affald – er der anvisningspligt for dette? Og hvordan ved virksomhederne hvad de har af pligter?
- Hvad er den egentlige betydning af begrebet kildesortering? Er affaldet sorteret i rene genanvendelige fraktioner, når der blot er sorteret i genanvendeligt, forbrændingseget og deponiaffald?

Disse spørgsmål bør medtages i det kommende arbejde med at vejlede kommunerne. For en række fraktioner som papir, pap, metal etc. vil der formentlig ikke være de store udfordringer, mens der for andre fraktioner i forbindelse med bygge- og anlægsprojekter kan være stor tvivl om affaldet er rent, så kommunen skal klassificere det som genanvendeligt.

§ 4 stk. 3: Det må fremgå at affaldet *skal* genanvendes, hvilket kan ske ved at indsætte "bliver genanvendt" i stedet for "kan genanvendes". Der bør henvises specifikt til §68 stk. 4.

§4 stk. 5: Denne paragraf stiller kommunerne i en urimelig situation i forhold til affaldsfasens ophør. Efter affaldsrammedirektivet og det arbejde der pågår i kommissionen, kan der laves kriterier på nationalt niveau. I sidste ende er det kommissionens fortolkninger og kriterier, der vil være bestemmende for affaldsfasens ophør. Derfor nytter det ikke med forskellige

kommunale fortolkninger og det bør derfor ikke være kommunerne der skal afgøre affaldsfasens ophør. Denne opgave ligger efter KL's vurdering på nationalt og fællesskabs niveau.

I §5 er der fejl i bilagshenvisninger: bilag 2 må være bilag 3 og bilag 3 må være bilag 4. I stk. 2 må bilag 3 være bilag 4 og bilag 4 må være bilag 3.

Det ville være passende hvis der også står hvad statens forpligtelser er efter § 4-5. KL foreslår, at det fremgår af bekendtgørelsen, at orienteringsskrivelser efter de to paragraffer skal offentliggøres af Miljøstyrelsen på hjemmesiden fx under: www.mst.dk/affald/afgørelser.

Klassificering af skibe §6-10

Vi hilser det velkomment, at staten forsøger at gøre sagsbehandlingsprocessen klarere for klassificering af skibe. Når det er sagt, så finder vi, at udkastet indeholder nogle uklarheder og nogle urealistiske forestillinger om, hvad der kan lade sig gøre i det praktiske.

Kapitlet præciserer, hvad der skal ske med skibe. Kommunerne pålægges nye opgaver, og det stiller krav til, at de kommunale medarbejdere har en dybere skibsteknisk indsigt, som ikke er til stede i kommunerne i dag. Bl.a. skal man kunne klassificere om skibet er affald, og om det er farligt affald. Dvs., at der skal ske en vurdering af, hvilke materialer skibet er bygget af, både oprindeligt og ved evt. ombygninger.

§6: Kriteriet for egenvægt blandes sammen med alder og længde ved vandlinien, med det resultat, at det bliver uklart, hvad kommunerne skal holde øje med. I paragraffen defineres skibsstørelsen 1500 letvægt (egenvægt). En kommune haft et skib hvor end ikke skibsmyndighederne kunne fortælle, hvad egenvægten var. Derfor, hvis folk der ikke har forstand på skibe skal have noget at forholde sig til, kunne der bruges fx længde i meter.

For det andet pålægges den "kompetente myndighed" at belyse skibets status i form af indhentning af oplysninger, som det erfaringsmæssigt kan tage betydeligt længere at fremskaffe. Tre dage er urealistisk, og heller ikke fristen på 8 dage i §10 tager højde for, at der skal hidkaldes skibskyndige og eventuelt udtages prøver af avertering og maskin- og rørisolering af hensyn til eventuelle forekomster af asbest.

Endvidere savnes en beskrivelse af konsekvenserne, hvis tidsfristen ikke kan overholdes.

Konkret foreslår vi, at § 7 tilføjes en bestemmelse om, at overdrageren i forbindelse med underretning af kommunalbestyrelsen skal medsende dokumentation for skibets egenvægt. Dermed kan det hurtigere fastslås, hvem der er myndighed. Der er også uklart hvad der forstås ved ”straks” – det bør være en konkret realistisk frist.

§7 og 8 stiller krav om, at kommunen involveres hver gang et skib skal sælges til eksport bl.a. ved besigtigelse og ved at vurdere skibets stand. Dette pålægger kommunerne en ny rolle, som de ikke varetager i dag.

Formuleringer som ”stedlige” og ”kompetente” kommunalbestyrelse bør udgå, da de ikke bruges i resten af bekendtgørelsen.

Affaldshierarki

Det ses ikke at dette afsnit er koordineret med affaldsrammedirektivet. Efter bestemmelsen i §12 er der ingen muligheder for afvigelser fra hierarkiet, som der er med direktivet. Der står ikke noget om affaldsforebyggelse i udkastet hverken her eller under planlægning i kapitel 4 jf. direktivet.

Kapitel 4 planlægning

Der mangler en beskrivelse af koblingen til de nye regulativ- og affaldsdatasystemer, der kan give kommunerne administrative lettelser. Der stilles en række krav til den kommunal affaldsplanlægning §13-15.

Der mangler også generelt en beskrivelse af statens forpligtigelser i forhold til affaldsrammedirektivets krav til affaldsplanlægning nu hvor kommunerne ikke har ansvaret for det kildesorterede genanvendelige affald. Ligeledes savnes en kobling til bestemmelserne om kapacitetsplanlægning og ansvaret herfor.

Særligt §14 stk. 1-5 og §15 stk. 1, og stk.4-6 burde kunne løses ved ”tryk på få knapper” i regulativ- og affaldsdatasystemerne, så kommunerne har de nødvendige oplysninger. Det bør fremgå, at det er disse systemer der skal kunne levere disse data til kommunerne af en tilstrækkelig god kvalitet. Det er vel netop formålet med de nye systemer, at de skal medvirke til få et bedre overblik og sikre bedre tilgængelighed af viden på området samt danne grundlag for en bedre affaldshåndtering, fx overvågning, tilsyn, vurderinger om behandlingkapacitet og prognoser m.v. til gavn for såvel borgere som erhvervsliv.

§15 stk. 5: Hvor håndfast skal krav om forventet tilførsel til enkelte anlæg opfattes? Og hvorfor dette omfattende - om end eksisterende - krav f.s.v.a. affald, der ikke er forbrændingseget eller deponeringseget og dermed

kræver kapacitetsplanlægning, når tilsvarende ikke skal ske for genanvendeligt erhvervsaffald?

§ 16 hvornår er kommunen forpligtiget til at ændre en affaldsplan og dermed sende en ny i høring?

Kapitel 5 Regulativpligt

Kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald, der afleveres på genbrugspladserne, bør ligeledes være omfattet af de kommunale regulativer. Det samme er gældende for affald fra kommunale institutioner, som afleverer affald via kommunale indsamlingsordninger, og for ikke-kildesorteret erhvervsaffald.

§19: Vi anbefaler, at paragraffen skrives om, så begreberne ”håndtering” og ”ikke genanvendeligt kildesorteret erhvervsaffald” udgår af første sætning. Formålet er vel, at kommunen skal udarbejde 2 regulativer. Et for husholdninger der dækker affald fra husholdninger og egne kommunale institutioner. Et for Erhverv, der dækker forbrændingseget og deponeringseget erhvervsaffald ((herunder farligt affald til forbrænding og deponering)), blandet affald samt genanvendeligt erhvervsaffald på genbrugsstationer. Alternativt kan affald fra kommunen som virksomhed placeres som et yderligere "samt" under erhvervsaffaldsregulativet.

§ 19 stk. 2. Det bør stå at kommunerne skal følge de paradigmer der fremgår af bilag 11 og 12.

§ 20: Må der kun etableres de anførte ordninger?

§ 21 stk. 2 pkt. 4). Der er behov for at kommunerne får præcise retningslinjer. Hvad er det præcist der kan håndteres ift. AT-regler. Det bør afklares hvordan kommunerne fremover kan regulere dette punkt. Om der via regulativerne er hjemmel eller ej. Den nyligt udsendte vejledning fra AT, siger kommunerne skal! Det er ikke hensigtsmæssigt at statens regler og vejledninger ikke harmonerer.

§ 22 stk. 2: Mulighed for at fastsætte forskrifter om anmeldelse udgår. Vi finder det væsentligt, at det fortsat er muligt for kommunen, at fastsætte krav om anmeldelse af affald.

§22 stk. 2 pkt. 9): Deklarering af affald. Hvordan skal dette forstås? Dette må gerne uddybes i den kommende vejledning,

§ 23: Der står, at § 16 og 17 også gælder for regulativer. Dette må være en fejl, da det ikke er hensigtsmæssigt at offentliggøre regulativer, før efter den

endelige vedtagelse, som det er tilfældet i dag. Der bør tilføjes en ny §23, hvor der står, at regulativerne annonceres efter vedtagelsen. Ikke mindst set i lyset af, at der er tale om standardregulativer, så en ekstra arbejdsgang ligger ikke i tråd med den ønskede generelle afbureaukratisering.

Kravet om offentlig høring af kommunale regulativer i 8 uger medvirker til en unødigt bureaukratisering og må kraftigt frarådes, da regulativændringer kan vedrøre tekniske spørgsmål uden større betydning for borgerne og typisk ikke vil påkalde sig interesse. Generelt vurderes det, at affaldsplanen er mere velegnet til at introducere ændringer af større betydning for borgerne.

Kapitel 6 ordninger, Etablering af og krav til ordninger for husholdninger, Etablering af og krav til ordninger for virksomheder m.v., Benyttelsespligt for virksomheder m.v.

Ordninger

§24: Vi anbefaler, at der bruges den samme formulering som i §19.

§24 stk. 2: Kommunerne skal etablere ordninger for affald produceret i kommunen, men det gælder ikke kildesorteret genanvendeligt affald fra virksomheder mv. Kommunerne kan i regulativer fastlægge at Kommunens egne institutioner/virksomheder er omfattet af de kommunale ordninger for husholdninger, inkl. genanvendeligt affald. Men kan kommunen bestemme at visse typer (f.eks. skoler og børnehaver) er omfattet af kommunal indsamlingsordning og at andre (f.eks. museer og forvaltninger) ikke er omfattet? Og hvad betyder dette valg i forhold til opkrævning af gebyrer og målet om at undgå krydssubsidiering?

Etablering af og krav til ordninger for husholdninger

§25: Det bør overvejes, om §25 skal gøres mere tidssvarende og miljømæssigt korrekt, så der etableres tvungen indsamlingsordninger for dagrenovation for samtlige husstande. Det taler både de veterinære og hygiejnemæssige forhold for.

Er der behov for at inkludere kolonihaver o.l. tilsvarende sommerhusområder, nu hvor der er fokus på opdeling mellem husholdninger og erhverv? Kolonihaver giver anledning til affald, men det er vanskeligt at håndtere og servicere haverne. Hvad skal de opkræves for, ofte må man jo netop ikke bo der. Men de benytter ofte genbrugspladserne.

§ 26: Her måles kommunernes indsamlede papirmængder i forhold til potentialetal fra Miljøstyrelsen. De gældende potentialetal er fra 2005, og der er sket temmelig meget på det område siden. Der bør derfor laves nye potentialetal med jævne mellemrum, så tallene til stadighed er troværdige og ajourførte, hvis kommunerne fortsat skal måles op mod dette.

§26 stk. 4 og stk. 5. Det er vel sikret via stk. 4. Det samme gentages i §27, stk. 3, §28, stk. 3, § 30, stk. 3, §31, stk. 3, §32, stk. 5, §37, stk 4 og §42, stk.2. §27- 29: Det virker ulogisk med forskellige undtagelser for forskellige fraktioner. Der bør være ens krav.

Hvis stk. 5 fastholdes, hvordan skal det så dokumenteres? Og hvordan når en transportør afleverer til affaldet til et sorteringsanlæg, der afleverer til en mægler, der afsætter til et udenlandsk anlæg. Der bliver noget af en papirgang!

§29: Det er uklart hvad væsentlige dele er.

§32 stk. 5: Er dette i konflikt med transportforordningen??

§33 Der kunne tilføjes et afsnit om medicinaffald og klinisk risikoaffald jf. kravene i apotekerloven.

§34 stk. 2 I §34 indføres klare plasticsække på genbrugspladserne. Dette er en unødvendig detaljstyring og et indgreb i det kommunale selvstyre. Hvorfor detaljstyre på dette niveau? Spørgsmålet om de klare sække finder vi ikke bør være bekendtgørelsesstof, hensigten må alene være, at folk sorterer affaldet korrekt. Det må fortsat være op til kommunerne at bestemme, hvad der er mest hensigtsmæssigt på de kommunale genbrugspladser. Desuden vil det eksempelvis betyde, at det bliver ulovligt at aflevere papir i papirsække og papkasser, hvilket er uhensigtsmæssigt. Desuden vil det åbne for en række potentielle konflikter mellem medarbejdere på genbrugspladserne og borgerne, med risiko for at affald i sorte sække ender på rastepladser o.lign. På pladser med stort flow vil det betyde, at der skal ske en betydelig opnormering af mandskab, hvis de skal kunne nå at kontrollere samtlige borgere.

Benyttelsespligt for husholdninger

§35: Der bør stå vedtaget i stedet for ”fastlagt”

Etablering af og krav til ordninger for virksomheder m.v.

§36: Der bør være kommunal frihed til at bestemme, hvilke genbrugsstationer, der skal åbnes for erhverv. Af hensyn til kapacitet og pladsforhold,

miljøgodkendelser mm., bør det være muligt at have pladser forbeholdt for private. På de pladser, hvor erhverv får adgang, er det derimod i orden, at det er på samme vilkår som private. Kravene bør fastlægges lokalt, så længe der er tale om ens krav og adgang på lige vilkår for borgere og erhverv.

Selve bekendtgørelsens tekst om at ”begrænse adgangen til køretøjer op til 3500 kg mv.” er misvisende og tendentiøs, idet langt den overvejende del af landets genbrugspladser har haft lavere vægtgrænser. Det er altså retvisende med en formulering om at ”udvide adgangen”.

Adgangen for erhverv til at benytte disse store og tunge køretøjer giver ekstraomkostninger til opsyn, tilrettevisning og afhjælpning af gener. Det antages, at det vil være muligt at pålægge virksomheder m.v. den direkte udgift til øget bemanding direkte på erhvervsaffaldsgebyret.

§36 stk. 3 forudsætter, at genbrugsstationen skal være godkendt til at modtage farligt affald – det er ikke alle genbrugsstationer. Vi vurderer at paragraffen kan give store problemer. Det virker ikke hensigtsmæssigt at en virksomhed i princippet kan komme med 200 kg pcb. Det bør være kommunerne der beslutter om en station kan modtage farligt affald eller ej, baseret på netop lokale forhold.

Bestemmelserne vil give håndteringsproblemer på pladserne. Der kan eksempelvis komme tærede spunstromler, som vil skulle omemballeres inden den videre håndtering, når ADR regler mm. skal overholdes. Vi kan også frygte, at nogle virksomheder vil udnytte, at de nu kan aflevere de dyre affaldstyper på pladserne.

Der er reelt set ikke er nogle muligheder for kontrol, hvis en virksomhed benytter flere genbrugsstationer og afleverer 5 gange 200 kg farligt affald. Det vil ikke typisk være håndværkere (som betaler mest for at komme på pladserne), der producerer og dermed afleverer dette affald på pladserne, men "øvrige virksomheder", som blot betaler 1/2 gebyr.

Kravet om, at virksomheder skal have en kvittering, når de afleverer farligt affald, bør fjernes fra affaldsbekendtgørelsen. Dette kan ikke være et kommunalt ansvar. Virksomheder skal på eget initiativ kunne modtage en kvittering for, at der er afleveret farligt affald, hvis pladsen er indrettet til det. Det er uklart hvilke krav stilles der til kvitteringen. Skal kommunerne fx foretage indberetning af de modtagne mængder jf. bilag 5?

Som supplement hertil, kan de virksomheder, der har behov for at få en kvittering, aflevere farligt affald til modtageanlæg for farligt affald, som har udstyret til at levere denne ydelse. Erhvervs brug af genbrugspladser er ude-

lukkende et tilbud og supplement til de øvrige muligheder, der er for at bortskaffe affald - og igen: erhverv skal have adgang på samme vilkår som husholdninger, og husholdninger har ikke behov for kvitteringer.

Alternativt forudsætter vi, at der generelt bliver behov for væsentligt mere mandskab på pladserne, da bestemmelsen i nogle kommuner vil resultere i en række nye administrative opgaver:

- Dataene skal være pålidelige - dvs. det skal registreres på affaldstype og vægt. Der skal altså udvikles et nyt system, som kan håndtere disse data og udstede kvitteringer.
- Der bliver krav om akkrediteret vægt for det farlige affald
- I kommuner med flere pladser, kræver det et avanceret it-system for at sikre, at virksomhederne ikke afleverer over 200 kg om året i alt. Så det kræver en fælles database for genbrugspladserne.
- Der skal etableres et entydigt system, som kan identificere virksomhederne, så der ikke opstår misbrug eller handel med "kvoter"

§ 37: Er anvisning til genbrugsplads for ikke-genanvendeligt PVC-affald fra erhverv tilstrækkeligt? Hvorfor krav om indsamler i stk. 3, når der kun er krav om aftale med virksomhed m.v. i bl.a. §§ 31 og 32. Det virker ikke logisk.

Der kunne overvejes om der i bekendtgørelsen skal være et særligt kapitel om genbrugsstationer.

Benyttelsespligt for virksomheder m.v.

§39: Ikke-kildesorteret genanvendeligt affald, jf. Er det blandet affald? Og er det kun blandet genanvendeligt affald? Hvad så med blandet affald der også består af ikke genanvendeligt affald?

§ 39 stk. 2: Det bør sikres, at virksomheden skal fremvise dokumentation for afleverede mængder.

§ 40: Det fremgår at virksomheden skal godtgøre at affaldet håndteres forsvarligt – hvordan skal det dokumenteres? Gælder fritagelsen også for farligt affald til forbrænding og deponering?

§ 41: Betyder det, at virksomheder skal rette henvendelse til kommunen, hvis mængde m.v. ændrer sig eller er paragraffen knyttet op på § 41, for så bør det vel være stk. 2.

Kapitel 7 Forbrænding af affald fra virksomheder

§42: Det bør fremgå at forbrændingseget affald skal nyttiggøres på de anlæg der lever op til kravene i affaldsrammedirektivet.

§42 stk. 2 Udelukker stk. 2 udenlandske anlæg? Stk. 2 og 3 er vanskelige at forstå.

§42 stk. 5: Der er ikke noget forbud i stk. 1, med derimod et krav om at brænde på godkendte anlæg. Kommunen kan tillade afbrænding af haveaffald fra virksomheder. Bestemmelsen ses ikke at gælde for husholdninger. Vi antager, at tilsvarende kan indføres for husholdninger, da det må være kommunen der fastsætter regler herfor.. Eller skal det opfattes således, at husholdninger må afbrænde haveaffald af generelt, idet der ikke står nogen steder, at det er forbudt? Det skal være muligt for borgerne at have eksempelvis Sankt Hans bål legalt. Samtidig skal det sikres, at borgerne ikke har mulighed for at brænde hvad som helst i baghaven. Der skal altså åbnes mulighed for at tilføje en hjemmel i regulativet for husholdninger.

Kapitel 8 Deponering af affald

§45 stk. 2 henvisning til bilag 3 må være en henvisning til bilag 4. §45 punkt 4: Cykeldæk bør vel ikke deponeres, men genanvendes/brændes. Der bør ligeledes være andre muligheder for store dæk end deponering.

Kapitel 10 Særlige regler om farligt affald for virksomheder m.v.

Med bekendtgørelsen er der kommet mindre fokus på farligt affald i virksomhederne: stamkortene og anmeldelse af farligt affald er afskaffet. Det kan betyde, at virksomhederne bliver mindre opmærksomme på den del af deres affald, som kan udgøre den største miljøsiko.

Vi anbefaler, at der udarbejdes en liste (jf. bilag 10) med eksempler på, hvad der er genanvendeligt farligt affald. For hvor stor en andel af fraktionen skal genanvendes, før det betegnes som "genanvendelse".

§ 48: Vi antager, at det betyder, at forhandlere af fyrværkeri selv har ansvaret for at sikre en korrekt bortskaffelse af kasseret fyrværkeri.

Kapitel 11 Principper for kommunalbestyrelsen fastsættelse og opkrævning af gebyrer

Det undrer KL at der ikke er taget højde for VAKKS-undersøgelsen og KL's gentagne henvendelser.

Generelt er der tale om en meget stor detailregulering af et økonomisk mindre betydende område i den samlede kommunale økonomi. De meget detaljerede krav er administrativt tungt. Ligesom opgaven vil medføre en betydelig øget omkostning for kommunens borgere og virksomheder.

Generelt har gennemsnitsgebyrer ikke noget med gennemsigtig at gøre. Den tilstrækkelige gennemsigthed er Sikret via §48 i miljøbeskyttelsesloven og via det kommunale budget og regnskabssystem. Det bør dog nævnes i §§ 54 og 55, at der må opkræves gebyr til dækning af kommunen informationsopgaver.

Kommunen skal i regulativer have forskrifter for gebyret, selvom standardregulativer først skal være klar 1. juli 2010. Men det store flertal af kommuner skal lave ændringer til eksisterende regulativer, som skal gælde fra 1. januar 2010 for at have hjemmel til at opkræve gebyr fra virksomheder for benyttelsen af genbrugspladserne? Og skal det i høring i 8 uger? Det er ikke realistisk!

§52: Der bør ikke stå noget om takstblade. Det er ikke bekendtgørelsesstof når det ikke er et krav.

§53: Betyder kravet om opgørelse af omkostninger ved den enkelte ordning efter opdelingen i budget- og regnskabssystemet, at der skal laves opgørelse for hver ordning eller for hver konto? I tilfælde af førstnævnte skal omkostningsfordelingen så sikres gennem opdelingen ved ændring af budget- og regnskabssystemet? Det finder vi ikke hensigtsmæssigt.

§53, stk. 2: Affaldsdatabasystemet dækker primært erhvervsaffald. Udgifterne til dette system bør derfor pålægges virksomhederne, og ikke som det står i bekendtgørelsen: fordelt ligeligt mellem husholdninger og erhverv.

§53, stk. 3: Der skal ikke være pligt til at følge anvisningerne i skabelonen for brugerundersøgelserne. Skal bør erstattes med *kan*. Der skal være en højere grad af frihed for, at kommunerne kan udføre brugerundersøgelser. Der kan tages udgangspunkt i en skabelon, men i nogle kommuner er der mulighed for at lave løbende brugerundersøgelser eksempelvis i forbindelse med indgangskontrollen. Der skal være mulighed for en sådan forfinelse af brugerundersøgelsen - se bemærkninger senere. Nogle kommuner har i dag vægt, og ønsker at lave brugerundersøgelser ved at sende erhverv over vægten hele året. Fordeling efter brugerundersøgelser giver udgifter til fornyede brugerundersøgelser. Skabelonen burde forholde sig til subsidiering mellem kommuner ved fælles brug af genbrugspladser, da mangel herpå kan betyde, at husholdninger og/eller erhverv i en kommune subsidierer husholdninger

og/eller erhverv i en anden kommune. Vi vil stille spørgsmål ved, om midlerne hertil står mål med resultatet. Vi antager, at finansieringen af brugerundersøgelserne opkræves som en del af genbrugspladsgebyret.

§53, stk. 4: Her står, at kommunerne kan anvende en fordeling på 15% til virksomheder og 85% til husholdningerne. I følgebrevet er det et skal. Det må forudsættes, at det er affaldsbekendtgørelsens tekst, der er gældende.

Vi vurderer i øvrigt, at der kan være behov for en indkøringsperiode, og virksomhedernes adfærd vedrørende brug af genbrugspladser først giver et retvisende billede efter min. ½ års forløb. Det vil derfor være tvivlsomt, om det er muligt at foretage retvisende brugerundersøgelser til genbrugspladserne inden budgetlægningen for 2012.

§54: Det bør præciseres, at husholdninger også omfatter sommerhuse og kolonihaver. Antallet af kolonihaver på en ejendom kendes ikke nødvendigvis, ligesom kolonihaver af den enkelte kommune bør kunne indskrænkes til overnatningshaver, idet det næppe er hensigten at daghaver uden tilladelse til overnatning skal belastes med gebyrer.

§54 stk. 1. Mangler der en henvisning til stk. 8 eller må der ikke differentieres mellem husholdninger, som nogle kommuner fx gør mellem villaer og lejligheder i dag? Og hvad med storskrald og haveaffald i stk. 5, skal det kun opkræves hvis man er tilmeldt ordningen eller er det også et gennemsnitsgebyr?

§54 stk. 2: ”eller en kombination af de tre” bør ændres til ”eller i kombination” med henblik på at det også er tilladt kun at kombinere to af de tre muligheder. Det kunne blot være eksempler.

Der skal i såvel i stk. 5 som i stk. 6 være en henvisning til stk. 8, som sikrer muligheden for lokalt at sammensætte de relevante affaldsgebyrer.

Kravet om opdeling i stk. 5 er ikke relevant, da det er en fælles ordning, der konteres i den samme gruppe i den kommunale bogføring.

§54 stk. 6: Her antages, at henvisning til stk. 7 rettelig vedrører stk. 8.

§54 stk. 8: antages at give mulighed for at skelne mellem flere typer end blot helårshusstande, sommerhuse og kolonihaver, fx enfamilieboliger, etageboliger m.fl. Der bør stå ”i regulativet for husholdninger” i stedet for ”i regulativer”.

§55: Generelt forudsætter en rimelig opkrævning at CVR administreres med langt større bevågenhed og med kontrol ved både oprettelse og behov for opdateringer, der bør gennemføres inden for en fastsat kort frist, jf. de generelle bemærkninger. Tidspunktet for udtræk af data, som skal danne grundlag for gebyrer og fritagelser, skal være bestemt centralt, og bør skrives ind i affaldsbekendtgørelsen. Det skal ske for at skabe ens vilkår for virksomheder i alle kommuner. Desuden vil det sikre, at der er klare regler for virksomhederne og en åbenhed omkring affaldssystemet. Samtidig bør det fastlægges fra centralt hold, at opkrævningen sker én gang årligt, og hvorvidt virksomheder, der ophører eller starter i løbet af året skal betale/refunderes forholdsvis for det igangværende år.

Virksomheder der en gang er fritaget fx som hvilende er ikke nødvendigvis hvilende næste år, men ændringen kan næppe forudsættes som udgangspunkt for kommunens opkrævning.

Eksempelvis sportsklubber er fritaget uanset størrelse i.h.t. bilag 8, hvilket kan synes urimeligt for især mindre virksomheder i en omfattet branche. Desuden gives der ikke mulighed for at fritagne virksomheder på nogen måde kan få adgang til de af kommunens ordninger, hvortil der fastsættes gebyr for deltagelse (dagrenovation og ikke-genanvendeligt farligt affald), hvilket er problematisk vedr. stk. 2, 3 og 6 og desuden umuligt i forhold til den kommunale forpligtelse efter stk. 2.

Endvidere, er omfanget af bilag 9 ikke måske dækkende for de virksomheder, der benytter pladserne flittigst.

Finansiering af informationskampagner

Ifølge Miljøstyrelsen på deres informationsmøde den 29 oktober 2009, er der intern uenighed om, hvorvidt kommunerne skal have mulighed for at gebyrfinansiere informationskampagner, der omhandler genanvendeligt erhvervsaffald. Hvis virksomhederne fortsat skal påvirkes til at sortere deres affald bedre og øge genanvendelsen, er det vigtigt, at kommunerne har denne mulighed. Kommunerne er ofte langt bedre i stand til at nå deres egne virksomheder med disse budskaber, end hvis informationen kun kommer fra centralt hold. Dybest set handler kommunernes budskaber om en bedre sortering af affaldet i forbrændingseget, genanvendeligt, deponeringseget og specialbehandling, hvilket hænger fint sammen med kommunernes fortsatte opgave med at sikre denne opdeling af virksomhedernes affald. Der bør dog ikke være begrænsninger i, hvordan kommunerne ”serverer” budskabet.

Beredskab for farligt affald

Ifølge et svar fra Miljøstyrelsen på DAKOFA's høringsmøde den 2. november 2009, tyder det på, at kommunerne ikke kan gebyrfinansiere et beredskab til modtagelse af farligt affald ved uheld. Dette vil være urimeligt, da det i høj grad er et beredskab til virksomhederne og primært også virksomheder der anvender muligheden. Princippet for beredskabet er det samme som for genbrugsstationerne, at det står til rådighed for virksomhederne. Hvis KommuneKemi ender med at være eneste sted der akut kan modtage farligt affald, vil det give længere transport og derved øget usikkerhed, ved en del uheld. Det kan også blive dyrere for virksomheden at komme af med affaldet, hvilket måske kan få virksomheden til at undlade at sende affaldet til forsvarlig behandling.

Flytteopgørelse

Der opkræves (formentlig) gebyr en gang årligt hos virksomhederne. Virksomheder der ophører eller flytter fra kommunen i løbet af opkrævningsperioden (året), kan derfor blive opkrævet for meget i gebyr (hvis det ikke betragtes som en slags kontingent). Det kan derfor være relevant at foretage ophørs-/flytteopgørelse, så virksomheden får refunderet for meget betalt affaldsgebyr. Det kunne gøres ved, at der refunderes for meget betalt gebyr pr. udgangen af ophørs-/flyttemåned. Kommunen kan opkræve et ændringsgebyr for arbejdet med den ekstra fakturering.

Eller er gebyret at betragte som et fast engangsbeløb, der skal betales på kalenderår.

§55 stk. 2: Hvis virksomheden ikke deltager i en indsamlingsordning for dagrenovationslignende affald skal den omfattes af en anvisningsordning for dette affald. Det ønskes præciseret, at kommunen kun skal opkræve hvis virksomheden deltager i indsamlingsordningen. Derudover bør det være muligt at opkræve gebyrer for fejlsortering, afhængig af afhentningsforhold o.l. (lang afstand, nøgleadgang, lifte, øvrige hjælpemidler, containerløsninger, skraldesug m.v.) og for særskilte ydelser (containerleje, vask af beholdere, service ved komprimeringsenheder m.v.).

Alle dagrenovationssystemer bygger på BBR, da dagrenovationssystemer er baseret på adresser, hvor der skal afhentes dagrenovation og eventuelt andet affald. Der skal findes en permanent løsning for afhentning af dagrenovation/dagrenovationslignende affald, hvor dette affald afhentes i områder med blandede bolig/erhverv. Betaling for afhentning skal derfor fortsat være hos den enkelte ejendom, hvor affaldet genereres, således at det kan opkræves via BBR baserede opkrævningssystemer.

§ 55, stk. 4 Der skal opkræves et gebyr fra virksomheder for adgangen til genbrugspladser. Og i § 3, 32, defineres en virksomhed som en der har et CVR-nr.

I § 48, stk. 7 i Miljøbeskyttelsesloven står: Gebyrer efter stk. 1 skal, for så vidt angår virksomheder, opkræves hos den i CVR-registeret registrerede ejer af virksomheden. Skal § 48 forstås som at:

- 1) der må kun opkræves gebyr for CVR-registrerede virksomheder i kommunen?
- 2) der må opkræves gebyr for CVR-registrerede virksomheder i kommunen og for P-nummerregistrerede virksomheder i kommunen, men for sidstnævnte skal regningen sendes til adressen ifølge CVR?
- 3) der må opkræves gebyr for CVR-registrerede virksomheder i kommunen og for P-nummerregistrerede virksomheder i kommunen, og for sidstnævnte skal regningen sendes til adressen ifølge P-nummeret?

Opkrævning for P-numre, dvs. nr. 2 eller 3 af ovenstående muligheder, anses for bedre i overensstemmelse med "forureneren betaler princippet".

Der kan dog være nogle vanskeligheder i at administrere dette, dels dokumentering af omsætningen på P-nr., dels registreringen af antal ansatte på P-numre. I CVR registret er antal ansatte ofte samlet under CVR-nummeret og virksomheden oplyser at der ingen ansatte er på selve P-nummeret. Administrationen af dette forudsætter at CVR- registret er opdateret og tilpasset til den kommunale gebyropkrævning.

CVR – forudgående oprydning nødvendig og uden mulighed for snyd

Det er afgørende, at virksomhederne får en chance for at rydde op og rette deres registreringer i CVR inden opkrævning, da der er rigtig mange fejlregistreringer. Dette bør indgå i udredningsarbejdet.

Desuden savnes muligheden for i CVR at se, hvornår virksomheden er ophørt, flyttet, har ændret antal ansatte eller branchekode. Og sidst men ikke mindst savnes en sanktionsmulighed, hvis virksomheden bevidst angiver forkerte oplysninger, for at undgå at betale gebyret. Dette bør også indgå i udredningsarbejdet

Fritagelseskriterier – objektive/ administrerbare

Der skal være objektive kriterier for fritagelsesmuligheder, som man ikke skal kunne snyde sig til. Hvordan har man f.eks. tænkt sig, at en virksomhed skal dokumentere, at de udelukkende eksporterer deres genanvendelige affald? Det vil være meget nemt på tro og love at erklære, at alt ens affald bliver eksporteret og så samtidig køre ned forbi den lokale genbrugsstation. Og hvorfor er det kun dem, som eksporterer affaldet, der skal fritages? Hvad er forskellen på, at sende affaldet til Sverige og Jylland? Det virker ikke logisk og rimeligt.

Erhvervs kategorier – skal passe til CVR's kategorisering

De kategorier af antal ansatte, som bygge- og anlægsvirksomheder bliver delt op i er ikke hensigtsmæssigt, set i forhold til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens gruppering af antal ansatte. Miljøstyrelsens opdeling er 0-1 ansatte, 2-10 ansatte og over 10 ansatte, mens Erhvervs- og Selskabsstyrelsens gruppering er 0 ansatte, 1-4 ansatte, 5-9 ansatte og 10 - ? ansatte. For at kunne anvende grupperinger i CVR, vil det derfor være bedre at opdelingen er som følger:

- 0-1 ansatte
- 2-9 ansatte
- 10 ansatte og derover

§55, stk. 4: Der mangler en sammenhæng mellem affaldsbekendtgørelsen og bilag 9. Åbner denne § også mulighed for, at modtage affald fra håndværkere fra andre kommuner, som har frembragt affald i egen kommune? Hermed ville man undgå en unødigt miljøbelastning i forbindelse med transport af affaldet til håndværkerens hjemkommune.

Det er rimeligt at fritage visse virksomheder for gebyrer, men det skal udelukkende være virksomheder, som ikke har en egentlig affaldsproduktion. Bilag 8, som definerer hvilke brancher, der skal fritages, er alt for omfattende, og "rammer" en række virksomheder, som må forventes at producere affald, jf. nedenfor.

Bilag 8: I bemærkningerne til lov 2009-06-12 nr. 513 om ændring af miljøbeskyttelsesloven og andre love er det beskrevet, at visse meget små virksomheder eksempelvis fonde vil blive fritaget fra at skulle betale erhvervsaffaldsgebyr i alle kommuner.

For at eksemplificere er der lavet en lille stikprøvekontrol, hvor oplysninger fra hhv. CVR-registeret og branchekoderegisteret kobles - begge er frit tilgængelige på nettet. Nedenstående er udelukkende en stikprøve med udgangspunkt i lokale virksomheder.

35.11.00 - Vindmøller bør ikke fritages, der er jævnlige service, olieskift osv., og dermed affaldsproduktion.
35.12.00 - Er eksempelvis netselskaberne, som ud over administrativt kontorpersonale, der producerer papir, dagrenovation mm også har ansvar for vedligeholdelse af ledningsnettet
35.14.00 - er eksempelvis Nordjysk Elhandel med 100-199 ansatte
68.31.20 - er eksempelvis Dansommer med 200-499 ansatte og Sol og Strand med 100-199 ansatte
68.32.20 - er eksempelvis Aalborg Grundejerforening med 10-19 ansatte
98.12.00 - er eksempelvis AaB med 100-199 ansatte. I det hele taget må det forventes, at der produceres en del affald i diverse sportsklubber

Ovenstående er udelukkende eksempler på virksomheder, som bør betale gebyrer, og der kan uden tvivl findes en masse andre eksempler. Listen bør gennemgås detaljeret, og vil man fritage på brancheniveau, bør det eksempelvis kombineres med antal ansatte, så det kun er virksomheder med 0 ansatte, som kan fritages.

Bilag 8 omhandler fritagelse fra genbrugspladsgebyr, men § 55, stk. 7 - hvor der henvises til Bilag 8 - omhandler affaldsgebyrer generelt. Gælder de samme fritagelser for alle affaldsgebyrer fra virksomheder, eller gælder det kun for genbrugspladsgebyret? Ensartethed er at foretrække, men som overgang kan der også være fordele i at fortsætte f.eks. opkrævningsstrukturen for farligt affald. Kan kommunen opkræve affaldsgebyrer f.eks. gebyr for farligt affald fra andre end de ved bilag 8 specificerede (altså undtage færre branchekoder end i bilag 8)?

Der efterlyses redskaber til at identificere virksomhederne nævnt i §55, stk. 7, nr. 1. Det skal afklares hvordan oplysninger i CVR kombineres med BBR og med oplysninger fra SKAT? Det foreslås, at der sker en automatisk fritagelse, frem for at hver virksomhed skal dokumentere, da det kræver en del administration. På hvilket tidspunkt af året skal virksomhederne dokumentere. Deres regnskaber er bagudrettet, mens gebyrerne er forudrettet - hvordan skal kommunerne administrere dette fænomen?

Fritagelsesreglen på kr. 50.000 bør fjernes, da det bliver en administrativ meget tung manuel opgave, der ikke står mål med det økonomiske sigte bag forslaget.

§55, stk. 8: Der må være en forkert henvisning - der menes vel, at de fritages for gebyrer efter stk. 4? Det er ulogisk, at virksomheder, der eksporterer deres genanvendelige affald, skal fritages. De har fortsat ret til at benytte genbrugspladserne til forbrændingsegnet affald, deponiaffald og farligt affald. Det må være rimeligt, at virksomhederne betaler for denne mulighed.

Det må således udelukkende være virksomheder, der eksporterer alt deres affald, der kan fritages.

Ikrafttrædelse: Det er u hensigtsmæssigt, at det kun er delelementer af §55, der udsættes til at træde i kraft pr 1. januar 2011. Der virker til at være uoverensstemmelse mellem Miljøbeskyttelseslovens §48, stk 7 og affaldsbekendtgørelsen. Der skal opkræves via CVR fra 2010, men der skal eksempelvis først differentieres mellem brancher fra 2011, ligesom fritagelse også først kan ske fra 2011. Det betyder, at i 2010 skal samtlige virksomheder altså betale til genbrugspladserne, og alle vil skulle betale samme gebyr - er dette meningen med bestemmelserne?

Det mest hensigtsmæssige er, at bestemmelserne i §55 tidligst træder i kraft pr 1. januar 2011 - samtidig med at der sker en omlægning til opkrævning via CVR.

§55 stk. 5: Udenlandske virksomheder, der benytter genbrugspladserne, skal betale gebyr jf. stk. 4. Det er ikke afklaret, hvorledes kommunen skal kunne opkræve gebyr fra udenlandske virksomheder. Der er uklart hvad der ligger i direkte hos virksomheden. Hvordan skal denne opkrævning ske i praksis? Er det muligt for kommunerne at skaffe oplysninger om branchekoder og antal ansatte i udenlandske virksomheder? Kan man i det hele taget sende regninger på tværs af landegrænser?

§55 Stk. 7 nr. 1): Dette synes vanskelig at praktisere og ikke i tråd med den enkle model, der blev stillet i udsigt i forbindelse med lovens behandling. Koblingen mellem omsætning og adresse umuliggør udtræk fra SKAT som eneste grundlag, hvorfor fritagelse efter virksomhedens egen anmodning og dokumentation er nødvendig, hvilket er ressourcekrævende for begge parter. Det er uklart om der er tale om en fejl når der henvises til stk. 1-6. Fritagelsen gælde ifølge den politiske aftale kun for virksomheders adgang til genbrugspladser.

§55 stk. 8: Her antages, at henvisning til stk. 5 rettelig vedrører stk. 4..

§ 56 stk. 3) Investeringen fremgår af den gældende affaldsplan – punktet bør tilføjes i § 15. 5 års fristen bør udvides.

Kapitel 12 Den nationale regulativdatabase

Ifølge forslaget til bekendtgørelsen skal de kommunale affaldsgebyrer dække omkostninger til udvikling, drift og vedligeholdelse og administration af den nationale regulativdatabase.

Miljøbeskyttelseslovens §48. Stk. 8, og de tilhørende bemærkninger giver ikke mulighed for at opkræve gebyr der dækker af udgifter til udvikling i bemærkningerne til L 152 er sat til 7,5 mio. kroner til både regulativ og datasystem

Kommunerne skal betale for drift og af regulativdatabasen og uden skelen til kommunernes størrelse. Vi anbefaler en fordeling mellem husholdninger og erhverv og en fordeling mellem store og små kommuner evt. i nogle grupper.

§ 59, stk. 2: Bør fremsendes elektronisk til kommunerne. Datoer bør tilpasses den øvrige kommunale gebyropkrævning. Dette gælder også for gebyrer til affaldsdatasystemet.

Det bør fremgå af bekendtgørelsen, at der nedsættes en brugerorganisation for regulativsystemet.

Kapitel 13 Indberetning af data om affald, Affaldsdatasystemet

Miljøcenter Roskilde skal varetage arbejdet omkring affaldsdatasystemet i samarbejde med Miljøstyrelsen og kommunerne. Det er uklart, hvad der forventes, at kommunerne bidrager med i forbindelse med affaldsdatasystemet, da kommunerne primært nævnes i forbindelse med at rette data. Hvordan vil Miljøstyrelsen kvalitetssikre de indberettede affaldsdata? Det er tidligere over for Miljøstyrelsen påpeget, at der ligger et administrativt stort arbejde i at få sikret dataenes kvalitet.

Det er meget afgørende for kommunernes brug af data i forbindelse med tilsyn, forskelligt planlægningsarbejde m.v., at vi til stadighed har forholdsvis nye og opdaterede data til rådighed, og at disse data er valide og tilstrækkeligt detaljerede. Det er derfor særdeles vigtigt, at der afsættes ressourcer til at data kvalitetssikres.

Hvad sker der, når virksomhederne ikke indberetter til tiden? Hvem fører tilsyn, og hvad er sanktionsmulighederne? Hvis virksomhederne ikke overholder spillereglerne, mister de så muligheden for at håndtere affald?

Det er uklart, hvordan oplysninger på producentniveau registreres, når en indsamler afleverer brændbart affald eller deponiaffald (eller ikke genanvendeligt erhvervsaffald). Modtageanlægget skal indberette til systemet, men ved kun, hvem indsamleren er, og ikke hvor affaldet kommer fra. Kun hvis der er tale om en transportør, skal transportøren aflevere en erklæring til

modtageanlægget om affaldets oprindelse. I tilfælde, hvor en indsamler afleverer affaldet, "forsvinder" producentniveauet?

Det er ligeledes uklart, hvordan ruteindsamlet ikke genanvendeligt affald bliver registreret på producentniveau.

§ 62 Vi anbefaler at bruge definitionerne fra § 3 og sikre, at det bliver helt klart så man kan anvende definitionerne i §3. Det bør sikres, at kommunen efter konkret anmodning hos anlæg og virksomheder efter stk. 1 vedrørende en bestemt affaldsproducent kan få oplysninger vedr. mængder, affaldsfraktion, type/art og afleveringssted uanset om oplysningerne er indberettet til affaldsdatasystemet. Hvis der fx opstår en sag i løbet af året og den affaldsproducerende virksomhed ikke kan dokumentere afleveringen efter kommentaren til § 39 stk. 2, er der behov for at kunne få oplysningen fra transportøren/indsamleren/anlægget/eks-portøren med kort varsel. Ved at afgrænse til konkrete tilfælde åbnes ikke for generel mulighed for kommunerne til at anmode om oplysninger.

§ 62, stk. 3: Transportøren skal aflevere en erklæring fra virksomheden, hvordan og hvorledes? Hvem har informationspligten til transportøren. De er ikke alle på nuværende tidspunkt bekendt med at der er ved at ske ændringer. Det er virksomhederne heller ikke. Hvilke oplysninger skal erklæringen indeholde?

§ 63, stk. 2: Det må forventes, at opgaven er svarende til den indberetning, der foretages i dag via ISAG. Altså at der kan ske en dataudveksling mellem virk.dk og anlæggenes vejesystemer. Det fremgår dog af § 14 1) at mængder skal opgøres på brancher. Vi formoder at denne del komme fra CVR. Kvaliteten af denne brancheopdeling bør undersøges.

§ 64, stk. 2: Ifølge § 64 stk. 2 skal kommunerne, hvis de retter i en indberetning, desuden orientere indberetteren. Hvis kommunalbestyrelsen foretager rettelser i en indberetning, skal den der har foretaget indberetningen orienteres. Vi forventer, at dette er integreret løsning i den digitale løsning, så det ikke skal det foregå pr. telefon/mail? Samlet set er kommunernes opgave vedrørende affaldsdata dermed stadig omfattende, hvilket ikke er gjort klart for kommunerne. For at sikre flest mulige indberetninger til tiden, bør der være en konsekvens for de anlæg/indsamlere/virksomheder der ikke indberetter (til tiden og med brugbare data). Konsekvensen kunne f.eks. være, at det ikke er muligt at stå opført på det centrale affaldsregister.

§ 64, stk. 3. Styres det i databasen, så når en kommunalbestyrelsen har rettet data, så låses databasen for ændringer eller skal der føres tilsyn med, at der ikke sker ændringer?

EAK vil efter kommunernes opfattelse give anledning til mere usikre tal, idet en række indberettere naturligt vil søge at minimere arbejdsbyrder, der ikke opleves at være umagen værd. Registrering og indberetning af materialefraktioner efter samme overordnede inddeling som hidtil bør videreføres.

Hvis Miljøstyrelsen ønsker at fastholde kravet om EAK, bør det være som et supplement til materialefraktioner. Anvendelsen af EAK kan lettes, hvis der alene anvendes overordnede branchegrupperinger på niveau 1 eller 2, hvor identifikationen af materialet sker i kombination med angivelsen af materialefraktionen.

§ 66: Hvad ligger der i opgaven med tro og love erklæring. Skal transportøren udfylde en tro og love erklæring til modtageanlægget på at kommune anviser til det pågældende anlæg?

§ 67, stk. 2: tilsvarende § 59, stk. 2.

Kommunerne skal betale for udvikling og drift og af affaldsdatasystemet uden skelen til at erhverv belaster systemet og kommunernes størrelse. Det bør fremgå af bekendtgørelsen, at der nedsættes en brugerorganisation for affaldsdatasystemet.

Det er ikke acceptabelt, at små og store kommuner skal betale det samme til de nye datasystemer. Systemet har primært en funktion i forhold til erhvervsaffald, da kommunen er bekendt med, hvad der indsamles gennem egne indsamlingsordninger. Vi anbefaler en fordeling mellem husholdninger og erhverv og en fordeling mellem store og små kommuner evt. i nogle grupper.

Kapitel 14 Genanvendeligt erhvervsaffald

§68: Det er uklart, hvad kildesortering betyder. Der bør være en henvisning i denne paragraf til Bilag 2. Begrebet ”væsentlige dele” i stk. 1 er desuden meget åbent for fortolkning. Dette kan give mindre affald til genanvendelse, især ved de svære fraktioner (f.eks. plast) og de mindre mængder affald. Virksomheder skal sortere væsentlige dele fra til genanvendelse. Hvornår er der tale om væsentlige dele? Dette bør præciseres.

I bekendtgørelsen skal der være en liste over, hvilke fraktioner, der omfattes af begrebet genanvendeligt erhvervsaffald. Denne liste er afgørende for, at kommunerne entydigt i samtlige kommuner ved hvilke fraktioner, virksomhederne selv har ansvar for. Ellers kan eksempelvis gips blive anvist til deponering i nogle kommuner, mens det i andre kommuner vil blive opfattet

som genanvendeligt erhvervsaffald. Der er altså behov for en entydig fortegnelse over hvilke fraktioner, der er genanvendeligt affald. Fortegnelsen skal være dynamisk, da mulighederne for genanvendelse ændrer sig jævnlige.

Indsamlerne skal først være godkendt 28. februar 2011. I overgangsperioden fra bekendtgørelsen træder i kraft og til denne dato, kan der være risiko for at nogle virksomheder ikke får indberettet affald for 2010. Indsamlervirksomheden ved i princippet først, hvad de skal indberette, når de er godkendt som indsamler, men de har lov til at transportere affald i op til et år inden. Hvordan sikrer Miljøstyrelsen, at samtlige affaldsdata indberettes for 2010?

§69: Bør omfatte pligt til aftale med anlæg og dokumentation for genanvendelse tilsvarende kommunal pligt jf. § 26 - 32.

Kapitel 15 Affaldsregisteret

Vi finder det problematisk, at registeret ikke er tilgængeligt når omorganiseringen træder i kraft.

Miljøcenter Roskilde skal varetage arbejdet omkring affaldsdatasystemet i samarbejde med Miljøstyrelsen og kommunerne. Kommunernes rolle er uklar, da de ikke nævnes senere i kapitlet. Det er ligeledes uklart, hvordan Miljøstyrelsen vil sikre, at der sker en kontinuerlig opdatering af affaldsregisteret.

§ 76 pkt. 3: Her er det anført at affaldsregisteret skal indeholde oplysninger om ”virksomheder, der indsamler andet affald end kildesorteret genanvendeligt affald. Hvad er det for en slags indsamlere og hvilke krav stilles der til disse? Det ser ud til at være en nyskabelse, dog uden at begrebet er nærmere defineret og uden det er angivet hvilke forpligtelser og ansvar disse virksomheder har (og hvad er deres opgave?).

§ 77, stk. 3: Hvorfor skal disse anlæg ikke fremgå af registeret. Det er vel her affaldsproducenten finder et godkendt modtageanlæg uanset, det er reguleret af anden lovgivning?

Kapitel 16 Oplysningspligt

§§85 og 86. Hvad er tanken med oplysningerne, i hvilken forbindelse skal de bruges?

§ 86 Indsamlere af ikke-genanvendeligt erhvervsaffald er igen omtalt i § 86, hvor der fastlægges en særlig oplysningspligt for disse virksomheder. Men hvad er det for noget? Er det blandet affald, forbrændings-, eller depone-

ringsejnet, der indsamles via en kommunal indsamlingsordning? Der mangler en nærmere forklaring på denne nyskabelse.

Hvad menes med faglige regler?

§ 87, hvorfor er der særlige regler for mæglere? Og gælder de samme regler ikke for forhandlere?

Kapitel 17 Kommunale genanvendelses anlæg

Vi bakker op om Renosams høringssvar, hvoraf det fremgår, at kapacitetskravene i bekendtgørelsen om kun at udnytte, hvad der svarer til hvad anlæggene modtog i 2007/2008 er i strid med intentionerne bag miljøbeskyttelseslovens § 46b, og derfor bør fjernes fra bekendtgørelsen. Se endvidere nedenstående eksempler.

§88: Hvad er kildesorteret genanvendeligt erhvervsaffald? Er det alt det affald, der kan genanvendes af et af de genanvendelses anlæg, der er registreret jf. kap. 17? Eller skal der udarbejdes en fraktionsliste over genanvendeligt affald? Eller både og? Hvad med sammenblandet genanvendeligt affald

§88, stk. 2: Det skal præciseres, at det affald, som afleveres på genbrugspladserne incl. den del, der kommer fra erhverv er omfattet af den mængde, som er "genanvendeligt erhvervsaffald fra kommunens eller kommunernes egne institutioner". Det skal ske for at sikre, at der fortsat er kapacitet på de kommunale genanvendelses anlæg til at behandle de stigende mængder, der kommer ind på genbrugspladserne.

§ 90, stk. 2: Det kan ikke være rigtigt, at kommunale anlæg ikke må udnytte den behandlingskapacitet miljøgodkendelsen er meddelt til.

Eksempel 1: Vejle kommune har et optisk sorteringsanlæg, der sorterer grønne og sorte poser. Anlægget er dimensioneret og godkendelse til at modtage en større mængde affald end anlægget gjorde i 2007 og 2008. Vejle Kommune er pt. i dialog med en nabokommune om behandling af deres dagrenovation på anlægget. Men det må kommunen ifølge den nye bekendtgørelse ikke fordi de ikke modtog affaldet tilbage i 2007/2008. Det virker da ualmindeligt dumt, at en anlægskapacitet ikke må udnyttes, når den nu er til rådighed og der er nogen der efterspørger den. Der er jo diverse forslag i bekendtgørelsen, der sikrer, at det skal være på behandlingsprisen skal være på markedsvilkår og at der ikke må ske krydssubsidiering.

Eksempel 2: Vejle Kommune har i mange år centralkomposteret organisk dagrenovation. Kommunen arbejder pt. på at kunne bioforgasse affaldet i

stedet. Der er kørt forsøg med Grindsted kommunes biogasanlæg og det ser lovende ud. Men Grindsted kan ikke efter denne § og definitionen i § 3 6) modtage affaldet fremadrettet. Det er vel ikke hensigten med reglerne.

Da definitionen på erhvervsaffald og gælder for dagrenovationslignende affald, vil paragraffen komme til at ramme ordningerne for dagrenovation.

Forurenede jord, vejjord o.lign tilføres i høj grad til kommunale anlæg, da kommunerne er forpligtiget til at sikre deponeringskapacitet. Kapacitetsbegrænsningerne på de kommunale genanvendelses anlæg, må ikke være en hindring for, at man fremover - efterhånden som der opstår nye muligheder for genanvendelse eller lignende - kan genanvende jord frem for at deponere den. Der skal ligeledes være mulighed for, at man kan fraføre jord fra anlæggene igen.

Kapitel 18 Tilsyn

Det skal præciseres, hvad det er kommunalbestyrelsen skal føre tilsyn med. Hvad betyder det eksempelvis på affaldsdatasystemet? Er det f.eks. kommunerne, der skal føre tilsyn med, at indsamlingsvirksomhederne har indberettet data (til tiden), og kommunerne som skal stå for opfølgning? Det bør ikke være kommunernes opgave, og det skal tilføjes i bekendtgørelsen, at det er Miljøcenter Roskildes ansvar.

Hvis staten ønsker vi skal føre tilsyn med mange flere virksomheder, end dem hvor vi følger aftalen om minimumsfrekvenser, så skal kommunerne have nogle midler til det. Vi antager, vi må opkræve brugerbetaling til affaldstilsynet, men det giver kun en del af finansieringen. Resten skal vi have via DUT.

Disse forhold ser vi gerne en snarlig drøftelse af, jf. de generelle bemærkninger.

Kapitel 19 Administrative bestemmelser

§94: Hvad betyder det, at der ikke længere kan udstedes påbud, forbud mm med hjemmel direkte i affaldsbekendtgørelsen? Harmonerer det med §94, hvor der står, at afgørelser efter denne bekendtgørelse ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed? Bliver der så en klagemulighed, når hjemlen skal hentes i Miljøbeskyttelsesloven? Såfremt dette er korrekt tolket, bør der genindføres mulighed for at der kan udstedes påbud, forbud mm. med hjemmel i affaldsbekendtgørelsen, da det må anses at være unødigt brug af Miljøklagenævnet, hvis sagerne skal afgøres der.

Kapitel 20 Straf

§95 stk. 1, nr. 17: Hvis det ikke er muligt ved den nuværende formulering, kan det være hensigtsmæssigt at sikre, at der også kan sanktioneres ved for sent indberettede oplysninger.

§ i forbindelse med den nye strafs-kærpelse for henkastet affald m.m. er der lavet vejledning omkring bødestørrelser. Er der påtænkt noget lignende her?

Kapitel 21 Ikrafttrædelse og overgangsbestemmelser

I § 96, stk. 3 nævnes kun ISAG tal. Der mangler en hjemmel til at kommuner, som ikke benytter ISAG-tal, men selv indsamler data om erhvervsaffald, har mulighed for at indhente data for 2009 hos hhv. virksomheder, transportører og modtageanlæg.

Bilag

Bilag 2

Listen kan ikke bruges til noget, som den er. De affaldstyper, der nævnes virker tilfældige, og udgør kun en minimal del af den samlede affaldsstrøm.

Der ønskes klarhed over formålet med listen? Administrerer Miljøstyrelsen eller kan kommunerne frit definere yderligere fraktioner? Der bør sikres sammenhæng i forhold til at planens kortlægningsdel jf. § 14 skal rumme opgørelse over mængder efter fraktioner.

Numre kunne lette og dermed øge anvendelsen. Affaldsfraktionerne virker ikke sammenhængende idet spildolie og mineraluld er farligt affald ligesom plast kan være emballageaffald. Tilsvarende; Hvorfor er "asbestholdigt affald" ikke nævnt, når "mineraluld" er nævnt.

I bilaget nævnes jern-og metalemballage, men ikke jern og metal. Er dette tilsigtet?

Der bruges endvidere fraktionen "emballageaffald". Dette er meget problematisk, da den åbner op for en sammenblanding af metal, træ, plast, pap og papir, så længe det er emballage. Vi mener denne fraktion bør fjernes, da kommunernes arbejde med at få også de mindre mængder af emballageaffald fra erhverv frasorteret til genanvendelse kan blive spildt, hvis det hele igen må sammenblandes. En sammenblanding kan forringe kvaliteten og mindske den reelle genanvendelse af emballageaffald. Tilsvarende må papir og pap blandes. Dette kan forringe kvaliteten. Desuden bør fraktionen "plast" i bilaget som minimum deles op i "blød plast (folier)" og "hård plast".

Skal/kan affaldsfraktioner, der ikke er omfattet af bekendtgørelsen være med - fx havbundssediment og restprodukter fra kraftværker?

Hvorfor ikke længere slam fra private rensningsanlæg - nu organisk affald fra industri eller ...?

Bilag 5

Det er uklart, om de oplysninger, der skal afgives er data på producentniveau. Umiddelbart ser det ud til, at det er data om "virksomheder der indberetter" - altså ofte indsamleren, men der står ikke tydeligt, at de samme oplysninger (samt mængde og affaldstype) skal angives for affaldsproducenten.

Bilag 8

Vedr. bilag 8, så er det bydende nødvendigt, at den sættes i forhold til antal ansatte. Det er ikke rimeligt at en virksomhed fra listen, hvor der er ansatte som producerer affald, skal være fritaget.

Og så bør overskriften være: " P-nr med følgende branchekoder er fritaget for affaldsgebyr. Fritagelsen gælder virksomheder med 0-1 ansatte

Undtagelser i parentes (2 steder) giver - især for uoplyste - anledning til en del udredningsarbejde. Definition på hvilende selskaber ønskes - og tidspunkt for afgørelse heraf jf. kommentar til § 55.

Omhandler fritagelse fra genbrugspladsgebyr, men §55, stk. 7 - hvor der henvises til Bilag 8 - omhandler affaldsgebyrer generelt.

Gælder de samme fritagelser for alle affaldsgebyrer fra virksomheder, eller gælder det kun for genbrugspladsgebyret?

Ensartethed er at foretrække, men som overgang kan der også være fordele i at fortsætte f.eks. opkrævningsstrukturen for farligt affald. Kan kommunen opkræve affaldsgebyrer f.eks. gebyr for farligt affald fra andre end de ved bilag 8 specificerede (altså undtage færre branchekoder end i bilag 8)?

Bilag 9

I bilag 9 bør overskriften være " Branchekoder for håndværkere og anlægsgartnere med adgang til genbrugsplader, som skal betale håndværkergebyr"

Det ser ud til, at branchekoder og tekst er en sammenblanding af hhv. de gamle og de nye branchekoder, som trådte i kraft 1. januar 2008. Koderne er nye, mens teksten primært er knyttet til de gamle koder.

Følgende bør overvejes:

- 43.11.00 nedrivning er ikke med på listen - er det hensigtsmæssigt
- 43.39.00 anden bygningsfærdiggørelse er ikke med på listen - er det hensigtsmæssigt
- Den tidligere kode for anlægsgartnere blev konverteret til to koder: 81.30.00 og 81.10.00 - kun den første er medtaget på listen - er det korrekt
- Den tidligere kode for el-installation er konverteret til fire koder: 43.21.00, 43.22.00, 43.29.00 og 80.20.00 - kun de tre første er medtaget på listen - er det korrekt

Desuden er listen ikke i overensstemmelse med den liste, der er opstillet i skabelonen for brugerundersøgelser på genbrugspladser, som er udsendt sammen med affaldsbekendtgørelsen.

Brugerundersøgelser

Vejledningen er et klart eksempel på en detailregulering, der går langt ud over den politiske aftale.

Skabelonen bør udelukkende være et redskab, som kommunerne kan vælge at bruge, hvis det er hensigtsmæssigt. Detaljeringsniveauet i rapporten er for højt, og i praksis vil det give store problemer. På de største pladser i kommunerne er der mellem 1.000 og 3.000 besøgende om dagen. Hvis der skal gennemføres en brugerundersøgelse efter anvisningerne - skal der anvendes omkring 12 mand i en uge blot på den største af pladserne. I spidsbelastningstimerne skal der bruges ca. 25 mand, hvis der fortsat skal være flow på pladsen. Det vil medføre store trafikale problemer, lange ventetider og en række andre gener.

Umiddelbart er der jo en voldsom fokus på fordelingen mellem husholdninger og erhverv i den enkelte kommune. Hvis derimod en kommune fx bruger et fællesskabs genbrugspladser meget lidt, men kommunen betaler meget fx pga. mange indbyggere, så betaler både husholdninger og erhverv i den kommune til de andre kommuner i fællesskabet. Problematikken er, så vidt vi kan se, ikke berørt i bekendtgørelsen eller skabelonen for brugerundersøgelser.

Det er uafklaret hvordan kommuner, der har fælles drift af genbrugsstationer skal fastlægge gebyrer mellem husholdninger og erhverv.

Bilag 5

Dette er noget rod og der er flere fejl. Bør gennemtænkes og nyformuleres.